Коли тебе цілую, пахнеш літом,
Зелом й вітрами свіжих полонин.
І навіть років невмолимий плин
Не дав мені усього зрозуміти.

Блакиттю пахнеш і всім білим світом,
Медами трав і запахом жоржин,
Хоч в небі долі журавлиний клин,
І ми уже за ним злітаєм слідом.

Але нема жури у тому злеті,
Коли душа народжує сонети
Споконвіків на мовах всіх землян.

Ти можеш навіть зорі підкорити,
Але любов, як слід метеорита,
Десь перетне і твій меридіан.
Вішеград